

Додѣ сглобявамъ тая Демостеновска тирада въ ума си азъ видѣхъ, че арнаутския пищовъ измѣни посоката и се насочи къмъ една друга жертва, която си подаде ржката Далякову, и прѣди да се испраздни въ лицето ѝ, отминахъ напрѣдъ. Слава тебе, Боже!

Нѣколко безвръдни шапкосваляния, нѣколко нѣми, приятелски леки поклонвания размѣнямъ съ нѣкои господари — и се разминуваме благополучно. Но населението по тротуара сѣ нарасва, минувачи въ групи и отдѣлно спѣватъ равния ми вървежъ и азъ си мислѣхъ дали не ще е благоразумно да ударѣхъ прѣзъ градината, която е почти пуста... Но докѣдъ размишлявамъ това, една ржка ме стисна за лакъта. Поглеждамъ: на лѣво отъ мене приятелътъ Кривомаждраковъ.

„А! думамъ си, кое ще бѣде първото, за да се приготви... Докторската консултация ли, полицейското дознание ли, или метеорологическото наблюдение?“ Защото тоя страшенъ Кривомаждраковъ сичкитѣ ги изрежда, но не сѣкога по сѣщия редъ. Той прави, като Фридриха Великий съ третѣ си въпроса къмъ солдатитѣ, които сички сме чели въ Олендорфовата метода... Това помисляне става съ свѣткавична бързина въ главата ми, защото въ сѣщия мигъ, когато го погледнахъ отъ лѣвата си страна, той зададе въпроса си.

Полицейското дознание! Свѣтій Спиридоне!

— „Дѣ се дѣвашъ?“

— „Азъ?... тука.“

— „Тука? Не ходишъ никѣдъ?“

— „Азъ?... извини... азъ ходѣ.“

— „Дѣ се губишъ та те не виждамъ?“ повтари